

Fédération Cynologique Internationale

Secrétariat Général: 13, Place Albert I - B 6530 THUIN (Belg.)

Standard FCI č. 104 / 24.07.1996 / D

Německý křepelák

Země původu: Německo

Datum publikace platného standardu: 24.07.1996

Zařazení: hlídací pes

Klasifikace FCI: Skupina 8 - přinašeči, slidiči a vodní psi
Sekce 2 - slidiči s pracovní zkouškou.

Krátký pohled do historie: Z myslivecké literatury lze prokázat, že již po staletí existují lovečtí psi, podobní dnešním německým křepelákům, kteří se používali ke slídění za lovnou zvěří. Historicky lze doložit i název "křepelák".

V plemenné knize registrovaný chov plemene německý křepelák vzniknul na přelomu století. Kmenovým zakladatelem plemene byl pes Lord Augusta 1834L, který pocházel ze Staufenbergu (Horní Bavorsko). Cílený čistokrevný chov byl zahájen s několika vhodnými fenami. Zpočátku přicházela na svět pouze hnědá (někdy s bílými odznaky) a bílohnědá štěňata. Jako zvláštnost se objevovaly malé červené znaky na hlavě a bězích, takzvané pálení. Fena Baby auf der Schanze 1838 L byla u zrodu varianty běloušů.

Rudolf Frieß (R.F.), který během několika desítek podstatnou měrou ovlivnil chov německého křepeláka, se zásadním způsobem přičinil o to, že byl chov rozdělen do dvou barevných rázů - na hnědáky a bělouše. Rozdělením chovu do dvou barevných variant byl zajištěn základní předpoklad pro to, aby bylo možné přes úzkou výchozí chovatelskou základnu cíleným párováním v rámci obou barevných rázů zabránit degeneraci chovu následkem příbuzenské plemenitby. Rozdělení barevných rázů se projevilo jako rozumné i vzhledem k poněkud odlišným charakterovým vlastnostem obou variant. Hnědáci pracují na kratší vzdálenost od vůdce a snáze se vedou; bělouši loví na větší vzdálenost a projevují mimořádnou chuť do práce na stopě.

Dnes však nelze používat rozdílné založení obou rázů za spolehlivý a charakteristický znak k jejich rozlišení, protože během let docházelo z nejrůznějších důvodů k opětovnému spojení jedinců obou rázů. Obecně Zpravidla se však i v dnešní době používá k chovu párů psů stejného rázu, aby byla v rámci plemene zachována rezerva navzájem nepříbuzné krve.

Němečtí křepeláci se vždy chovali a chovají výhradně jako lovečtí slidiči a všestranně použitelní lovečtí psi.

Celkový vzhled: německý křepelák je středně velkým, dlouhosrstým velmi svalnatým slidičem, s ušlechtilou hlavou a silnými kostmi. Délka trupu poněkud přesahuje kohoutkovou výšku, v žádném případě nesmí působit dojmem psa na vysokých bězích.

Důležité proporce:

Poměr délky těla ke kohoutkové výšce: 1,2 : 1

Poměr hloubky hrudníku ke kohoutkové výšce: 0,5 : 1

Poměr délky tlamy k délce mozkovny: 1 : 1

Chování a charakter (povaha):

Živý a lovecky velmi náruživý pes, přátelský a sebejistý, velmi učenlivý a přizpůsobivý. Není bázlivý ani agresivní.

Typickými vlastnostmi německého křepeláka při lovu jsou:

- silně vyvinutá náruživost ke slídění
- chuť do práce na stopě a velká jistota při této práci
- jemný nos
- radost z přinášení zvěře a radost z vody
- ostrost vůči zvěři a vůči škodné
- při příslušném výcviku a vedení sebevědomý, samostatný, kontrolovaně pracuje ve velkém oblouku; je spolehlivý při dohledávce a pachových pracích. Pracuje jako slidič a všestranný lovecky upotřebitelný pes v prostorných převážně lesních revírech s vodními plochami. Od počátku chovu se nevěnovala žádná pozornost vlohám pro vystavování.

HLAVA

Mozkovna: ploché temeno, přiměřené šířky, bez znatelného týlního hrbolu.

Stop: jen málo vyjádřen.

OBLIČEJOVÁ ČÁST

Nos: nosní houba velká a tmavá, s široce otevřenými nozdrami. Pigmentové skvrny na nose jsou vadou, psa zdobí klabonos.

Morda: silná s širokým hřbetem nosu, směrem dolů lehce zaoblená, v rozhodně ne špičatá, ne kratší než mozkovna.

Pysky: rovné, suché, pevně přiléhající, pigmentace odpovídá barvě srsti.

Čelisti/zuby: úplný chrup se 42 zuby s následujícím zubním vzorcem schematicky při pohledu zepředu):

Vpravo	M	P	C	I	I	C	P	M	vlevo
Horní čelist	<u>2</u>	<u>4</u>	<u>1</u>	<u>3</u>	<u>3</u>	<u>1</u>	<u>4</u>	<u>2</u>	horní čelist
Dolní čelist	3	4	1	3	3	1	4	3	dolní čelist

(vysvětlivky k zubnímu vzorci: I = řezáky, C = špičáky, P = premoláry - zuby třeňové, M = moláry - stoličky)

Řezáky horní čelisti přesahují jako nůžky řezáky dolní čelisti; kleštový skus se toleruje; zuby dobře vyvinuté, skus silný.

Líce: suché, kůže těsně přiléhá, jařmové oblouky nevystupují.

Oči: středně hnědé, pokud možno co nejtmavší, středně velké, uložené poněkud šikmo, nevystupují ani nejsou zapadlé; pevně přiléhající oční víčka bez viditelné spojivky. Řasy na okrajích víček.

Slechy: vysoko a široce nasazené, ploše visící těsně za okem, bez známek vytáčení. Nejsou silné, masité ani hadrovitě svěšené. Se stejnoměrným osrstěním přesahujícím vnitřní okraj. Ucho natažené kupředu dosahuje k čenichu.

KRK: silný, šíje mimořádně dobře osvalená, pod tupým úhlem plynule přechází do kohoutku; bez známky volné kůže na hrdle a bez laloku se plynule rozšiřuje k hrudi.

TRUP:

Hřbetní linie: jednotlivé části těla rovné, plynule přecházejí, zád lehce spáditá, prut nesen v prodloužení hřbetní linie nebo mírně pod ní.

Kohoutek: silný a výrazný.

Hřbet: krátký a pevný, bez pronesení za kohoutkem.

Bedra: dobře osvalená, a proto působí mohutným dojmem.

Zád: lehce spáditá, nesmí být přestavěná, poněkud níže než kohoutek.

Hrudník: při pohledu zepředu oválný. Při pohledu z profilu dosahuje až k lokti. Hrudní koš dlouhý, dobře klenutý, nesmí být sudovitý ani plochý.

Spodní linie a břicho: od posledního volného žebra je břicho dozadu přiměřeně vtažené. Celá spodní část trupu by měla být hustě porostlá krycí srstí i podsadou.

Prut: nesen v prodloužení hřbetní linie, v klidu rovně nebo poněkud svěšen. Při vzrušení nesen mírně nad hřbetní linií a v živém pohybu. Aby nedocházelo k jeho poranění, měl by se během prvních tří dní života kupírovat nejvýše o jednu třetinu.

(V zemích, kde je kupírování zakázáno, se může ponechat přirozený).

KONČETINY

HRUDNÍ KONČETINY:

Všeobecně: při pohledu zepředu rovné a rovnoběžné, při pohledu ze strany dobře pod tělem a směřují kolmo k zemi, dobré úhlení.

Plece: silně osvalené, lopatka dobře přiléhá a směřuje šikmo vzad.

Nadloktí: při pohybu se hladce pohybuje podél hrudníku.

Loket: těsně přiléhá k trupu, není vbočený ani vybočený.

Předloktí: rovné, přechod ke kloubům bez rachitických příznaků.

Zápěstí: silné.

Nadprstí: nepatrně směřuje kupředu.

Tlapka: lžícovitého tvaru, prsty těsně přiléhající, kočičí nebo záječí tlapka nežádoucí. Polštářky pevné, odolné, dobře pigmentované a silné dobře se obroušující drápy.

PÁNEVNÍ KONČETINA:

Všeobecně: při pohledu ze strany dobré úhlení kolen i hlezen; při pohledu zezadu končetiny rovné a rovnoběžné, postoj není sudovitý ani kravský; silné kosti.

Stehno: široké a velmi svalnaté, dobré úhlení mezi pánví a stehnem.

Koleno: silné s dobrým úhlením mezi stehnem a bércelem.

Bérec: dlouhý, svalnatý a šlachovitý.

Hlezno: silné

Nárt: krátký, postavený kolmo.

Tlapka: viz tlapka hrudní končetiny.

Mechanika pohybu: plynulá a prostorná. Běhy se pohybují rovně a souběžně těsně podél těla.

Kůže: pevná, těsně přiléhající, bez vrásek a pigmentace.

OSRSTĚNÍ

Srst: silná, těsně přiléhající, převážně zvlněná až kudrnatá srst (Astrachán) nebo hladká dlouhá srst, s hustou podsadou. Není příliš dlouhá ani jemná či dokonce hedvábná. Na šíji, sleších a na zádi často kudrnatá; zadní strana končetin a ocasu s dobrými praporcí; často bohatý límec; dobře osrstěné je i břicho. Na tlamě a mozkovně je krátká ale hustá srst; slechy pokrývá dlouhá kudrnatá nebo hustá zvlněná srst, která přesahuje i přes jeho vnitřní okraj. Meziprstí je rovněž hustě osrstěno, srst však není příliš dlouhá.

Barva: německý křepelák se chová ve dvou barevných rázech:

a) jednobarevná hnědá nebo červená^{*)}, často s bílými nebo bělavými odznaky na hrudi a prstech

b) hnědý nebo zřídka také červený^{*)} bělouš; základní barvu tvoří hnědá respektive červená^{*)} srst, která je hustě prokvetlá bílou, často s hnědou respektive červenou^{*)} hlavou, plotnami nebo pláštěm přes celý hřbet. K tomuto barevnému rázu patří také strakoši (s bílou základní barvou a velkými hnědými respektive červenými^{*)} plotnami) nebo tygři, u nichž je bílá základní barva s hnědým respektive červeným^{*)} stříkáním nebo tečkováním. Ti mohou pocházet i z jednobarevných rodičů.

U obou barevných rázů se mohou vyskytovat červené^{*)} znaky (pálení) nad očima, na tlamě, březích a v okolí řitního otvoru.

^{*)} sem se řadí všechny varianty červené (jelení červeň nebo liščí zbarvení).

VELIKOST A HMOTNOST:

<u>Kohoutková výška:</u>	psi:	48 - 54 cm
	feny:	45 - 52 cm

Hmotnost: odpovídá kohoutkové výšce a pohybuje se přibližně mezi 18 - 25 kg (feny jsou poněkud lehčí než psi).

Vady: jakákoliv odchylka od výše uvedených bodů se musí chápat jako vada, jejíž hodnocení musí být v přesném poměru se stupněm závažnosti odchylky.

Například:

- vyjádřený stop
- chybění jednoho prvního premoláru (P1)
- příliš hluboké volné pysky
- pevně nepřiléhající oční víčka
- příliš úzké zvukovody (dispozice k zánětu uší)
- sudovitý hrudník
- jemná nebo hedvábná srst, málo osrstěné břicho, prosvítající kůže
- malé odchylky od standardem stanovené velikosti či hmotnosti
- vysokonohost nebo příliš krátké běhy v poměru k hrudi

Těžké vady:

- změny na pokožce (dermatitida, atopie)

- chybějící zuby (kromě chybění jednoho P1)

Vylučující vady:

- vady v povaze, strach z výstřelu nebo nezájem o zvěř
- těžké vady chrupu (předkus nebo podkus, zkřížený skus)
- ektropium, entropium
- černé zbarvení

Poznámka: psi musí mít dvě viditelně normálně vyvinutá varlata zcela sestouplá v šourku.